

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 2161/2018
23.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Невенке Калуђеровић, председника већа, Зорице Смирчић и Зорице Вељић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА, чији је пуномоћник адв. АБ, против тужене Градске Општине Нови Београд, Булевар Михајла Пупина бр.167, коју заступа Општинско правобранилаштво Градске Општине Нови Београд, Београд, Булевар Михајла Пупина бр.167, ради накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, одлучујући о жалби тужене изјављене против пресуде Трећег основног суда у Београду П1.бр.974/15 од 13.06.2016. године, исправљена решењем истог суда П1.бр.974/15 од 19.01.2018. године, у седници већа одржаној дана 23.01.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П1.бр.974/15 од 13.06.2016. године, исправљена решењем истог суда П1.бр.974/15 од 19.01.2018. године, у ставу првом и другом изреке и **ОДБИЈА СЕ** као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да тужиљи на име неисплаћене накнаде трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада за период од 01.10.2012. године до 30.03.2015. године, исплати износ од 97.365,00 динара са законском затезном каматом и захтев тужиље за накнаду трошкова које је у парници пред првостепеним судом имала, а **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1.бр.974/15 од 13.06.2016. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље па је обавезана тужена да тужиљи на име неисплаћене накнаде трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада за период од 01.10.2012. године до 30.06.2015. године, исплати износ од 107.190,00

динара, у месечним износима по месецима са законском затезном каматом и датумом каматног почетка као у њеном садржају; ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 28.140,00 динара; а ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље да се обавезе тужена да поред накнаде трошкова парничног поступка досуди и законску затезну камату на наведене трошкове почев од дана пресуђења па до исплате. Правноснажним решењем истог суда П1.бр.974/15 од 19.01.2018. године, исправљена је пресуда П1.бр.974/15 од 13.06.2016. године, у ставу првом изреке пресуде, у петом реду тако што је уместо погрешно означеног периода од 01.10.2012. године до 30.06.2015. године, наведен период од 01.10.2012. године до 30.03.2015. године у шестом реду изреке пресуде, тако што је уместо погрешно написаног укупног износа од 107.190,00 динара, наведен износ од 97.365,00 динара.

Против првостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући је у ставу првом и другом изреке, из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност првостепене пресуде у ожалбеном делу, а границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 ЗПП-а, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужене основана.

У поступку доношења првостепене пресуде у ожалбеном делу нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује жалбом.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужиља је у радном односу у Управи тужене Градске Општине на пословима овере потписа, преписа и рукописа у Одељењу за општу управу од 2005. године, а за утужени период тужени послодавац запосленој није исплатио накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада. Одлуком начелника Управе тужене Градске општине од 14.09.2012. године, одређено је да ће се накнада за превоз почев од месеца октобра 2012. године, вршити запосленима искључиво директном уплатом на “Бус плус” картицу запослених, а не уплатом средстава на њихове текуће рачуне. Писменим захтевом од 27.02.2012. године, коју је у име тужиље и других запослених поднео председник Синдикалне организације код туженог, тужиља је захтевала да јој се накнада трошкова за превоз за долазак и одлазак са рада и даље врши у новцу у висини цене месечне претплатне карте. Утужени износи представљају цене месечне допуне за запослене за утужени период чију је висину првостепени суд утврдио из потврде “Арех Solution Technology” d.o.o. од 04.02.2016. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужена не може да одређује начин на који ће запослени да долазе и одлазе са рада, већ да избор припада запосленим, овде тужиљи, при чему је обавеза послодавца да запосленом исплати износ утврђен чланом 118 став 1 тачка 1 Закона о раду, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају. Првостепени суд је оценио да је тужиља имала стварне трошкове превоза за долазак и одлазак са рада, да јој трошкове превоза тужена није исплаћивала у новцу на текући рачун, као и до сада, те да тужиља по овом основу има већ стечено право за исплату, па га тужена не може на основу препоруке градоначелника града Београда, поништити и донети другу одлуку, због чега је као основан усвојио постављени тужбени захтев.

Доносећи ожалбену пресуду, првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање, погрешно применио материјално право.

Према правилима из члана 118 став 1 тачка 1 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр.24/05, 54/09, који је био на снази у делу утуженог периода), запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, а новелама назначене норме објављеним у “Службеном гласнику РС”, бр.75/14, право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада условљено је необезбеђивањем сопственог превоза од стране послодавца.

Одредбом члана 1а Посебног колективног уговора о изменама и допунама ПКУ за државне органе (“Службени гласник РС”, бр.11/2009 од 10.02.2009.године), одређено је да се на права и обавезе из радног односа запослених у органима територијалне аутономије и органима локалне самоуправе, као и на поједина питања од значаја учеснике овог уговора, примењују одредбе Анекса овог колективног уговора који чине саставни део овог колективног уговора.

Према правилима из члана 39 назначеног Анекса, запослени има право на месечну претплатну карту за одлазак на рад и повратак са рада за релације где јавни превозник омогућава куповину истих (став 1). За релације на којима јавни превозник неомогућава куповину месечне претплатне карте запослени има право на надокнаду трошкова превоза у новцу и то у висини стварних трошкова (став 2).

Према правилима из члана 40 истог Анекса, руководиоца надлежног органа по правилу врши накнаду трошкова за превоз за долазак на рад и одлазак са рада куповином месечне претплатне карте на почетку месеца за наредни месец, за релације где је то омогућено (став 1). Изузетно, на захтев запосленог, руководиоца надлежног органа може донети одлуку да исплату врши у новцу у висини цене месечне претплатне карте (став 2).

Споразумом о продужења рока важења Посебног колективног уговора о изменама и допунама Посебног колективног уговора за државне органе објављеном у “Службеном гласнику РС”, бр.15/2012 од 02.03.2012.године, важење одредаба овог акта продужено је за рок од наредне три године, а Споразум је ступио на снагу наредног дана од дана објављивања.

Из садржине наведених норми произилази да је послодавац овлашћен да својим општим актом одреди услове остваривања права запосленог на накнаду трошкова превоза, па дакле и могућност да ту накнаду не исплаћује непосредно запосленом, већ да обезбеди плаћање накнаде за превоз кроз уплату цене вредности “Бус плус” допуне, дакле куповином месечне претплатне карте за запосленог, да је исплата утужене накнаде у новцу одређена само као могућност, али не и обавеза послодавца. У ситуацији када послодавац запосленом није одобрио исплату накнаде трошкова превоза на текући рачун, а у висини цене месечне претплатне карте, као што је то овде случај, запослени који је одбио да активира “Бус плус” картицу, неосновано потражује исплату утужених износа на име трошкова превоза које је у утуженом периоду имао за долазак и одлазак са рада.

Обавезу накнаде трошкова које запослени има за долазак и одлазак са рада, послодавац је извршио када је запосленом обезбедио могућност да из својих средстава не сноси трошкове превоза за ту намену, па се с позивом на право на накнаду у висини цене превозне карте у јавном саобраћају на територији Града Београда, утврђено одредбом члана 14 Правилника о платама, накнадама и другим примањима запослених у Управи тужене Градске општине, не доводи у сумњу правилност ожалбене пресуде.

Одлука начелника Управе тужене Градске општине од 14.09.2012.године, донета је у складу са овлашћењем руководиоца надлежног органа, утврђеног одредбом члана 40 став 1 назначеног Анекса ПКУ за државне органе, па чињенични наводи тужбе да је назначена Одлука донета на основу препоруке градоначелника града Београда, ову Одлуку не чине незаконитом.

С обзиром на исход спора и успех странака у њему преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде, тако што је применом правила из члана 153, 154 и 162 ЗПП одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка, а обавезана тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка и то: на име састава одговора на тужбу износ од 6.000,00 динара, на име трошкова за заступање на два одржана рочишта у износима од по 7.500,00 динара, што чини укупан износ 21.000,00 динара.

Из наведених разлога, применом одредбе члана 394 тачка 4 и 165 ст.2 ЗПП-а („Службени гласник РС“, бр.72/11..55/14), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Невенка Калуђеровић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић